

Дуже давно, може, п'ятсот, а може, й тисячу років тому, жив у Франції лицар на ймення Жан. Нічого у світі він так не любив, як лицарські турніри. І от одного разу почув Жан про те, що в місті Орлеані король лаштує величезне свято на честь своєї юної дочки. А в ті часи жодне королівське свято не обходилося без лицарського турніру. Зрадів Жан і, осідлавши улюбленого коня, того ж таки дня вирушив у дорогу.

Жана брав острах, щоб не спізнитися на свято. Він знав, що, тільки-но королівський глашатай оголосить про його початок, варта зачинить браму й уже ніхто не зможе потрапити до міста. Тому лицар мчав щодуху і вдень, і вночі. Його не лякали небезпеки: ані дикі звірі, ані стрімкі річки, ані грузькі болота. Навіть зустріч із розбійниками, яких тоді була сила-силенна, не страхала його.

Але коли до Орлеана було вже рукою сягнути, побачив Жан, що дорога, якою він їхав, упирається у велику гору.

— Звідкіля ж вона взялася? — здивувався лицар. — Скільки разів я їздив цим шляхом, і ніякої гори тут не було!

Він під'їхав ближче, і виявилось, що то ніяка не гора, а велетень, який спить простісінько на дорозі. Саме так, справжній велетень! І лежав він так, що годі було якось його обминути.